

14. U ZAGRLJAJU KRALJA (16. februar 1984)

Ovi dani nazvani su u jednoj ovdašnjoj reportaži – „sarajevskom trkom za vrijeme”. Riječi su, iako simbolične, naprosto istinite. U ovom gradu i njegovoj okolini sportisti, olimpijski takmičari, svim snagama i vještinom su u trci za što kraće minute i sekunde, za što bolja natjecateljska vremena i što bliže olimpijske medalje; domaćini, poneseni neviđenim uzletom duha i talasima pohvala sa strane, zagledaju u nebo i u prognoze meteorologa o mogućim ili nemogućim mećavama ili vjetrovima, nastojeći da ih i dalje drže pod kontrolom; gosti i turisti hrvu se sa dilemama oko toga koja i kolika vremena posvetiti ovom ili onom takmičenju, ovoj ili onoj izložbi, ovom ili onom koncertu ili ovom ili onom atraktivnom događaju i priredbi.

Svako na svoj način danas ovdje mjeri i tumači vrijeme.

Kada je Norvežanka Berit Aunli prva prošla kroz cilj u trci u štafeti 4x5 kilometara, razdragana i ponesena šokom velikog uspjeha i osvajanja zlatne olimpijske medalje, sasvim spontano, bez ikakvih protokola i ustezanja pred najvišom titulom svoje zemlje, zaletila se dječije naivno u zagrljaj pravom – kralju. Sa naslonjenom glavom i suznim licem na ramenu kralja Olafa V, takođe neprotokolarno razdraganog, dobacila je novinarima:

- „...*Trčala sam i već tada kao da mi je oko vrata visila zlatna medalja!*”

U trci za vrijeme i dužinu, obavijestili su organizatori novinare u Malom polju na Igmanu, da su na treningu skakača, u takmičarskom zanosu, povrijeđena tri američka takmičara; jedan od njih zadržan je na Traumatološkoj klinici u Sarajevu.

Čak i oni koji, nažalost, samo po osjećaju korespondiraju sa prostorom i vremenom, što će reći u ovom slučaju: takmičari – invalidi, poneseni su ovom „sarajevskom trkom za vremenom”. Riječ je dakle, u ovom primjeru o slijepim takmičarima koji će se u narednim XV ZOI, i oficijelno takmičiti u specifičnim zimskim disciplinama za invalide. Američki novinar Majkl Gordon jedan je od takvih koji u Sarajevu, skijajući na specifičan način, sanja oficijelne ZOI 1988. godine. Došao je u Sarajevo sa pratiocom Renom Salvieom iz dalekog Lejk Tehoe. On ne vidi, ali i dalje, uz pomoć pratioca, bavi se smučanjem. Nosilac je nekoliko zlatnih i bronzanih medalja i sada, ovdje u Sarajevu, vodi akciju